



לע"נ  
נתנאל בן  
ציפורה  
ושלמה  
רפאל בן  
אסתר  
ת.נ.צ.ב.ה.

גליון

559

### פרשת לך-לך תשפ"ה

מעט. כאב לו. ואף על פי שרבי בן ציון לא ביטל רגע מתורה והיה משקדני הדור, היה סבור כי עליו להקדיש זמן מסוים נוסף, וערך סיבוב התרמה מיוחד עבור חתן ב'.

למרות הכל, עדיין הפער בין חתן א' לחתן ב' היה משמעותי. או-אז החליט להוסיף מכספו שלו. החלטה זו הייתה 'מסירות נפש' כפשוטה, לא כזו הנאמרת כמטבע לשון שחוקה, כפי שנהוג היום לקרוא לכל מאמץ קל 'מסירות נפש', במקרה דגן אכן ההחלטה היתה כרוכה במסירות נפש, כי העברת הכסף לחתן, היתה מאלצת את משפחת ר' בן ציון להצטמצם באותו חודש באוכל ובדברים בסיסיים לילדים ולהורים.

הרבנית שאלה את בעלה: "הכיצד? הלא אין לנו במה להאכיל את הקטנים וכיצד ניתן מכספנו לחתנים?!", אלא שבכל זאת ר' בן ציון התחנן בפניה ואמר לה, כי במקרה נדיר שכזה - "אין לנו ברירה, וניאלץ לתת מכספנו לחתן". וכך עשו.

ועדיין הפער בין המגירות היה ניכר [כי מה כבר יכול היה להוסיף כשצמצם את פת לחמן], אבל יותר לא הייתה לו אפשרות.

יום החתונה של שניהם התקרב. רבי בן ציון ניגש אל שני החתנים ונתן להם את כספם. החתנים היו חברים טובים באותה ישיבה, וסיפרו את הדבר זה לזה. ה'רכילות' התרכלה ביניהם, ותיכף נודע לחתן ב' שחתן א' קיבל כסף רב יותר... אולי היתה זו טיפשות אולי רכילות, בכל מקרה 'מעשה שהיה כך היה', ובתוך כמה שעות כבר ידע חתן ב' מה קיבל חתן א'. 'והחושך כיסה ארץ'... חושך של טיפשות של צעיר החושב שחכמתו נכונה ופקחותו אמת, וכל העולם לפניו כקליפת השום, והוא החליט להכיר רעה תחת טובה.

זה לא יאומן... אבל עמד אותו חתן ופרסם שאסור עוד לתרום לר' בן ציון פלמן, כיון שר' בן ציון, כביכול, לוקח מן התרומות אחוזי רווח לצרכיו האישיים...

הפרסום הכאיב מאד לר' בן ציון. לבו נצבט בקרבו. לאחר שעשה מה שעשה במאמץ עליון - הוא מדבר עליו סרה. אבל כדרכו, שתק והבליג. אלא שקשה היה לו לעמוד מול צערה של הרבנית. כאשר נודע לה שהחתן אמר לכמה מבני משפחתו, כי "ר' בן ציון איבד את הישרות בממון... ומי יודע אם מותר לתת לו כספי צדקה", הצטערה עד עומק נשמתה,

### וַיֹּאמֶר ה' אֶל אַבְרָם לֵךְ לְךָ (יב, א)

עשרה נסיונות נתנסה אברהם אבינו לפני הקב"ה ובכולן נמצא שלם. אלו הן: שנים בלך לך, ב' בשני בניו, ב' בשתי נשיו, אחד עם המלכים, אחד בין הבתרים, אחד באור כשדים, ואחד בברית מילה. וכל כך למה? כדי שכשיבוא אברהם אבינו ליטול שכרו, יהיו אומות העולם אומרים: יותר מכולנו, יותר מכל - שווה אברהם ליטול שכרו (אבות דר"נ פל"ג)

'מעשה אבות סימן לבנים' - ולפעמים, למרות הבקשה 'ואל תביאני לידי נסיון', מתנסה יהודי ב'עשרה נסיונות' משלו, שמטרתם להגביהו - לרומם אותו ולהרבות שכרו.

\* \* \*

שני חתנים למדו באחת הישיבות בבני ברק. הם היו מוקרים לגאון רבי בן ציון פלמן זצ"ל, ולמזלם הטוב, גם נודע לו כי מצבם קשה מבחינה כספית. כיון שרחמיו היו מרובין, ומעשיו היו מרובין כמו רחמיו, יצא לסייע להם. מיוזמתו, ללא שביקשוהו, החליט ר' בן ציון לצאת ולאסוף כספים עבורם בבני ברק, וכמו כן פנה לשומעי לקחו בתל אביב ובשאר מקומות ואמר כי 'עומדים לו על הלב' שני חתנים הזקוקים לעזרה. בסיום השיעורים היה אומר בקול: "יש בידי שקית שאפשר להכניס לתוכה כספי צדקה לחתן אחד, ושקית שניה לחתן שני - להכנסת כלה לחופה". כיון שהנותנים הכירו את ר' בן ציון ידעו בוודאות כי כל לירה תגיע ליעודה, והכסף יועיל לחתנים ולכלות, ויעמוד לנותנים בזה ובבא. עם ישראל קדושים נתבעים ונותנים.

באותה תקופה שבין האירוסין לחתונה של אותם שני חתנים, היו לו בבית שתי מגירות, באחת שם את הכסף עבור חתן א' ובשניה הכסף בעבור חתן ב'. ומדוע עמדו הכספים במגירות מיוחדות? כדי שחלילה וחס לא יתערבו כספים אלו עם המעות שלו - 'שמא יתערבו לו מעות במעות', כפי שקרה לאיש האלוקים רבי חנינא בן תרדיון, שהמעות של פורים התחלפו במעותיו.

כשבוע וחצי לפני החתונה של אחד מהם, כאשר רבי בן ציון כבר התכוון להעביר את הכספים, הוא גילה שבעבור החתן הראשון נאסף כסף רב. אבל משום מה לחתן השני נאסף

ומה יכולים לומר לאשה שכל כך צודקת וכואבת את טיפות הדמים שלהם - תרתי משמע?!

אמר הרב לזוגתו הרבנית: "פייגא, דעי לך שכאשר עושים צדקה באמת, צדקה שבצדקות - חסד שבחסד, בשלמות, לשמה, לא צריך לצפות לתודה, אלא אדרבה, יש להתכונן שיזרקו עלינו אבנים ויטענו טענות. כך מנסה הקב"ה את האדם, אך צריך לעמוד גם בניסיון הזה ולהמשיך הלאה". הרבנית שמעה, הזילה דמעה שהוציאה את הכאב החוצה, והניחה את הענין בצד...

החיים המשיכו במסלולם... כי לאחר ימים בודדים, כאשר נודע לר' בן ציון על אברך שנפל לחובות ובתו לפני חתונתה, דפק קלות על השולחן בסוף השיעור וקרא לציבור: "יש כלה נזקקת במיוחד שראוי לתת לה צדקה, ולמי שיש מעשר כספים וכדומה, שיתן...". ואיש לא ידע ולא היה יכול לדעת, על הניסיונות שהרב עבר זמן קצר קודם לכן, בחירופיו של אותו חתן שפרסם מה שפרסם.

הרבנית ע"ה היתה שומרת בשתיקה על סיפוריה אודות בעלה הגדול והחיים שלהם בצוותא. היא התחמקה ואמרה פעם שיש לה כל כך הרבה מה לומר אבל הזמן כל כך קצר, ובוודאי יהיה לה די זמן לספר ליד שולחן בית דין של מעלה. אבל את הסיפור הזה לא יכלה להטמין בקרבה, וערב אחד אחרי הסתלקות בעלה הגדול, מזכרה מאותם ימים של מסירות הנפש שלהם בבחינת 'גבורה שבחסד'. היא סיפרה על כך בלחישה לבנה שליט"א, כמי שאומרת, 'כזה ראה וקדש', לא לצפות לתודה, אלא אדרבה להתכונן שיזרקו אבנים ואף על פי כן לגמול חסדים... [מתוך 'הספר ללא שם']

\* \* \*

כל חייו של הגאון רבי נתן צבי פינקל צ"ל ראש ישיבת מיר בא"י [ביום ג' הבא, י"א חשוון, יחול היארצייט שלו] היו מסכת מופלאה של נסיונות ו'מסירות נפש'. כבר מצעירותו נפרד מהוריו בגיל ארבע עשרה, לגלות אל מקום תורה בישיבת מיר בירושלים, עפ"י בקשת דודו ראש הישיבה הגאון רבי אליעזר יהודה פינקל צ"ל.

גם אמו מסרה את נפשה, כאשר ענתה בחיוב להצעת הדוד להשאיר את בנה מחמד ליבה בארץ ישראל, רחוק מעיניה. לימים סיפרה שקריאת פרשת העקידה בראש השנה בישיבת מיר בירושלים, היא זו שהכריעה את הכף ושכנעה אותה להסכים להצעה, כי לידה ישבה הנערה רבקה שמואלביץ [לימים אשת חבר של הגאון רבי יצחק אזרחי שליט"א] והסבירה לה בכישרון ובטעם רב את כל סיפור העקידה, את מסירות נפשו של אברהם אבינו וזריזותו ושמחתו לקיים את ציווי ה'. "כאשר שמעתי את כל הסיפור בצורה כה חיה, אמרתי לעצמי: 'אם אברהם אבינו יכול היה להסכים להקריב את בנו קרבן להשי"ת, גם אני רוצה להקריב קרבן מסוים, קל בהרבה... לשלוח את בני לישיבה למשך תקופה!..."

פרק נרחב במסכת ה'מסירות נפש' שלו, הוא מחלת הפרקינסון שחלה בה בסביבות שנת תשמ"ז, מחלה חשוכת מרפא, שפוגעת במערכת העצבים, וגרמה לו סבל רב וקושי בניהול כל שטחי חייו, אך הוא התעקש לקיים את סדר יומו כרגיל, ככל האפשר. פעם, כששוחחו אודות חולי הגוף וחולי הנפש, אמר משפט שהדהים את כל שומעיו: "חולי הגוף אינו קשה כל כך, הרי בסופו של דבר הוא חולף והולך, לעומת זאת חולי הנפש הוא נצחי, ולכן הוא קשה שבעתיים".

פסגת ה'מסירות נפש' ניכרה במסירת השיעורים והחבורות, עליהם כמעט לא ויתר, גם כאשר ממש לא חש בטוב. ומלבד דברי התורה שנלמדו שם, היה זה שיעור מאלף ומחנך מהי 'מסירות נפש' לתורה, ומהי 'גבורה'.

בספר 'בכל נפשך' על חיי רבי נתן צבי, מובא הסיפור הבא: אחד מבוגרי הישיבה, הרב יוסף לזר, הגיע לנחם בימי השבעה והביא עמו פתק קטן ומרגש עליו כותב רבינו את המילים: 'ניסיתי, סליחה!', וכך הוא סיפר: "מדי יום רביעי היה רבינו מוסר שיעור בעיון לבני חבורתנו. פעמים שהשיעור היה נמסר בקולו הצלול מאיר העיניים ומשמח נפש, ולעיתים ראינו בלב נחמץ איך קולו הולך ודועך וגופו מיטלטל, והוא נלחם על הבעה של כל מילה, נלחם ונלחם עד שפעמים רבות לא השלים את דבריו ונאלץ להפסיק. לעיתים נדירות הודיע לנו נאמן ביתו שהשיעור מבוטל, אז הבנו עד כמה מצבו חמור.

באותו יום ראינו מיד כשנכנסנו שמצוקתו חריפה, פניו היו אדומות ממאמץ ונשען על הכסא בחזקה חיוור ומתפתל, ובכל זאת הוא עומד הכן להתחיל את השיעור... הרי עשרים מבקשי ה' מחכים לשתות בצמא את דבריו.

הוא התחיל לומר מילה, השתנק והאדים ושוב ניסה, ובני החבורה מביטים בצער על צערו וכאבו הנורא של איש האלוקים, אשר נראה היה שכאבו שלא יוכל לומר את השיעור גדול מכאבו הפיסיים. מאידך, התבוננו בהערצה שזכינו לרב הדומה למלאך שמתעקש לעשות את שליחותו ויהי מה... שתיים עשרה דקות תמימות נמשכו המאמצים עד שסימן בתנועת יד שברצונו לרשום משהו. הגשתי לו את הדף עליו רשמתי את מראי המקומות של השיעור, והוא רשם לאט לאט ובמאמצים עילאיים: "ניסיתי" ירד שורה והוסיף: "סליחה".

קמנו לצאת מביתו, אחד אחד יצאנו מהחדר ולחצנו את ידו. אחד מבני החבורה, הרב עדיאל גמליאל אמר לרבינו תוך שהוא לוחץ את ידו: "ראש הישיבה, לא באנו לחינם, למדנו משהו גדול, ראינו מהי מסירות נפש ואהבת התורה, וזה לימוד המוסר הגדול ביותר". רבינו הבליח חיוך ובמאמץ קירב את ידו לפיו ונשקה.

בפעם אחרת, כאשר אירע כך שלא הצליח להשלים את השיעור, דיבורו נתקע, ולא הצליח להשלים משפטים, הוא

יקירי! מנקה כבר מצאנו, אך התפנתה דווקא משרה אחרת שמתאימה לך בדיוק. משרת 'מגיד שיעור'. יש כאן בישיבה קבוצה של יהודים מבוגרים שעושים את דרכם בעולמה של הגמרא לראשונה בחייהם, ואני זקוק למגיד שיעור עבורם. נראה לי שהתפקיד הזה הולם אותך, הלא כן?!"

אהרן התנער מהרעיון, עיוות את פניו לשלילה. הוא? מגיד שיעור? והלא צורת אות לא קרא מזה זמן רב, והלא חזותו אינה לא כשל מגיד שיעור ולא כשל תלמיד, אלא רחוק מכך מאוד! שהוא ישמש מגיד שיעור?!"

ראש הישיבה הבין את פשר הסירוב, אך לא התכוון לוותר. "איני מבין מה הבעיה", סח כמיתמם, "הלא יש לך היסטוריה בלימוד הגמרא, אתה מבין בתחום. אינני מציב אותך בפני קבוצת גאונים בכירים, אלא מול קבוצת אנשים שזה עתה עושים צעדים ראשונים. בוא ותהפוך למגיד שיעור עבורם!" - כמעט התחנן ראש הישיבה...

"מה פתאום?" - השיב אהרן ומשך בכתפיו, "נו, באמת. באתי להיות מנקה. יש את המשרה - מצוין, הבה אתחיל. אם המשרה כבר נתפסה - הנח לי ואלך לחפש פרנסה אחרת. לשמש מגיד שיעור? אני?!?"

"כן, אתה. אתה האיש. באת הנה בדיוק בזמן. אל תספר לי סיפורים... באת הנה להציע את עצמך לעבודה - כי אתה זקוק לכסף. הנה לך עבודה, ומשכורת בצידה. בוא תשמש כמגיד שיעור! אתה נראה לי מועמד מתאים מאוד!"

אהרן בא במבוכה. אכן כן, הוא זקוק לכסף, אך לא התכוון לחזור להיכל הישיבה, לא ללמוד ובטח שלא ללמד! האומנם? הוא ישמש כמגיד שיעור?!"

"תראה", אמר לו ראש הישיבה, "אם תתקשה במשהו - אני כאן לעזור לך, להכין שיעורים, להשיב לשאלות, לסייע לך להבין וגם להסביר. כמובן - גם משכורתך תשולם על ידי, מדי חודש בחודשו. הנח לניקיון, אותו יוכלו לעשות אחרים. מגיד שיעור - זה תפקידך, זו משרתך, עלה והצלח!" - אמר ראש הישיבה ולחץ את ידו בחמימות...

תוהו ובוך, נאלץ אהרן לחפש פינה שקטה, להחליף לבגד רבני הולם, ולשוב תוך שעה קלה להיכל הישיבה - לקבוצת התלמידים הממתנה לו. 'ננסה, נראה...' - הרהר בעגמימות מה, לא העלה בדעתו שיש סיכוי...

ביום שלמחרת, כבר עמד אהרן בבית המדרש, נושא שיעור מרתק. ראש הישיבה עמד לימינו ותמך בו, יישב את מה שמורכב וסייע לו בהסברה. בהתפתחות יוצאת דופן, מהרגע בו הציע את עצמו כמנקה ועד שזכה בקבוצת תלמידים שומעי לקחו המחברים אליו והוא להם כדמות מאירה - לא עברו אלא שבועיים ימים... מאז, חזר אהרן להתענג על מתיקות התורה, עלה ונתעלה בה. בהמשך התחתן, הפך למרביץ תורה נערץ, וכיום משמש הוא כראש כולל חשוב

ביקש חומש שמות, ופתח בפרק ד' פסוק י"א והחל להקריא את הפסוק כמונה מעות: "ויאמר... השם... אליו... מי... שם... פה... לאדם... או... מי... ישום... אילם... " ואז הרים את קולו והמשיך: "הלא אנכי השם...! הלא אנכי השם...! כל הנעשה, בין מה שאומר בין מה שאשתתק, הכל הוא ברצוני יתברך...".

והשיעור הסתיים, ויותר משהיה זה שיעור בסוגיא, היה זה שיעור ב'מסירות נפש', ב'אהבת תורה' וב'קבלת ייסורים באהבה'...

סיפר הרה"ג ר' איסר שוב שליט"א נאמן ביתו של מרן ראש הישיבה הגריא"ל שטינמן זצ"ל בתארו את רשמי הטיסה האחרונה לארה"ב: "רבי נתן צבי טס איתנו יחד, וראש הישיבה עקב אחריו כל הטיסה. כשנחתנו באמריקה, הרב שמעון גליק בא לקבל את פני מרן ראש הישיבה, הוא דרש בשלומו והתעניין איך עברה הטיסה.

"אתה הרי יודע" - ענה לו הראש ישיבה - "שאני סבור שאין בנמצא מי שמוסר נפשו באמת למען התורה, תמיד יצטרפו ל'מסירות נפש' אינטרסים נוספים... אחר טיסה זו, אני יכול לומר לך שרבי נתן צבי הוא מוסר נפשו באמת למען התורה... הרי אין לו כלל גוף..."

[מתוך 'לקראת שבת מלכתא'-הרב ישראל ליוש]

## וְאֵת הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר עָשׂוּ בְּזוֹרֵן (יב, ה)

אשר עשו בחרן - שהכניסו תחת כנפי השכינה, אברהם מגייר את האנשים, ושרה מגיירת הנשים, ומעלה עליהם הכתוב כאלו עשאו (רש"י)

ניתן לאדם כוח 'לעשות' ולברוא אנשים ע"י שמכניסם תחת כנפי השכינה ומקרבם לבורא.

\* \* \*

אהרן היה בחור צעיר בעת שנשלח ללמוד בישיבה בה התקשה מאוד לתפקד. אין לדעת מה הביא לתוצאה העצובה, אך בסופו של דבר, מצא את עצמו מחוץ לכותלי הישיבה. לא ארך זמן רב עד שמצא את החברים הלא נכונים בשכונת פארקאווי שבניו יורק בה התגורר, ומשם ואילך הידרדרותו היתה בלתי נמנעת, עד ששינה את שמו, את מלבושיו, ואת חזותו החיצונית. נראה כאילו שכח את מקורו, את החינוך שהוענק לו בילדותו, והתנהגותו כאחד הריקים, ה' ישמור. אלא שבהיותו רחוק מהוריו, עול פרנסתו הוטל עליו, ולפיכך הוא חיפש עבודה. מודעה שהכריזה על ישיבה שמחפשת מנקה צדה את עיניו, והוא פנה לישיבה והציע את עצמו למשרת המנקה. הוא נקרא לראיון עבודה בחדרו של ראש הישיבה, שהבין מהשיחה כי הנער שלפניו אינו עוד אחד מהשכונה, אלא תלמיד ישיבה בעבר שהתרחק מהיהדות, ופנה אליו בנעימות: "ראה נא, אהרן

כאן בארץ. נקל לשער את גודל הכאב אם נפשו היתה נאבדת בתהום הניקיון, והיה ממשיך לחיות את חייו כגוי לכל דבר. אך ראש הישיבה זיהה בזמן אמת את הנפש שלפניו, והצליח להצילו מכיליון רוחני!

סיפור זה, אותו סיפר המשפיע הגה"צ רבי **צבי מאיר זילברברג** שליט"א, מאיר לנו על הזדמנויות שאסור לפספס. אם נתבונן נראה שלכולנו נופלים הזדמנויות למכביר לזכות עוד נשמה יהודית, להעניק מימד רוחני לחייו של עוד יהודי מבולבל. זה קרוב אלינו כל כך, צריך רק להיות דרוך, לפקוח עין ולזהות שעת כושר.

\* \* \*

ישיבת 'אש התורה' בירושלים, שעת ערב מוקדמת. על דלתו של ראש הישיבה - הגאון רבי **נח ויינברג** זצ"ל, נקש בחור לא צעיר, מהפנים החדשות יחסית בישיבה המפורסמת. עם כניסתו החדרה, הושיט יד חמה לראש הישיבה, ביקש להיפרד ממנו בתום כמה שבועות, בהם ישב בישיבה וטעם מצוף התורה... אך לא איש כרבי נח ויינברג ימהר לוותר על נשמה יהודית שבאה בהיכלו, וכבר זכתה לטעום מחיי התורה ולהתענג בין סוגיותיה. ידו של הבחור נותרה תלויה באוויר, ורבי נח קרא לו להתיישב ולשוחח.

"אמור לי, מה קרה יקירי? מישהו פגע בך? התנאים לא מספיק טובים? האוכל, החברותא, אולי שעות הלימוד ארוכות מדי עבורך?" - שאל ראש הישיבה בנועם.

"הכל הכל מושלם, ואני באמת מודה לראש הישיבה על האירוח החם!" - השיב הבחור בחיוך רחב, "אבל, ראש הישיבה כנראה לא יודע שאני אלוף ישראל בשחמט... ועתה עומדת להיערך תחרות בינלאומית בארצות הברית, ואני רוצה לנסוע ולהתחרות בה, מי יודע - אולי אהפוך להיות אלוף העולם!" - קרא הבחור בעיניים בורקות...

"מה, באמת?!" - קרא ראש הישיבה בהתפעלות, "אלוף הארץ בשחמט שהה כאן אצלי במשך כמה שבועות, ואנוכי לא ידעתי!" - פער עיניים מתפעלות, "אני ממש נפעם ממך, מנחישותך, מכישוריך. הלא ברור שלא אוותר בקלות על כישרון כמורך!"

הבחור חייך במבוכה, כרומז שאין מה לנסות לשכנע, כשראש הישיבה מנצל את הרגעים הספורים למחשבה זריזה ומאומצת - 'כיצד ניתן לשכנע את הבחור לוותר על תהילת עולם ולבחור בתהילה רוחנית קסומה פי כמה. הלא הבחור כבר התקדם כברת דרך, הוא כבר עושה חיל בעולם התורה, לוותר עליו ככה - בשביל תחרות עולמית מיותרת?!

לפתע נצנץ במוחו רעיון, הוא פנה אל הבחור ואמר: "ראה נא, אני לא הולך לוותר עליך בקלות, ולכן - הבה נעשה עסקה. נתיישב שנינו למשחק שחמט, ונקבע בינינו: אם אני מנצח - אתה נשאר בישיבה ומוותר על התחרות. אם אתה

מנצח - אני מממן לך את הוצאות הטיסה לארצות הברית. מה דעתך? מקובל עליך?"

'בשמחה!' - השיב הבחור ועיניו נוצצות. הלא ראש הישיבה חסר סיכוי לעומתו, בוודאי יצליח לנצחו על נקלה, ונמצא שהרוויח גם את הוצאות הטיסה לארצות הברית. מה יכול להיות יותר טוב מזה?

הבחור אץ רץ והביא את המשחק, ועל שולחנו של ראש הישיבה, העמוס בספרים בדרך כלל, הוצב משחק שחמט גדול ומהודר. עד מהרה סודרו החיילים, הפרשים, הרצים והטורות איש איש במקומו ועל מכונו, והמשחק החל. "ראש הישיבה יהיה ראשון!" - קרא הבחור, בטוח וזחוח בניצחונו המתקרב.

ראש הישיבה הזיז חייל ועוד חייל, לפעמים יצא הרץ באלכסון או שהמלכה בחרה לקפץ מימין לשמאל. חדרו של ראש הישיבה, החדר בו נוהלו שיחות עמוקות אל תוך הנפש, החדר בו לובנו סוגיות רוחניות כבדות משקל, החדר בו נפתחו לבבות והתעוררו נשמות - הפך לאולם של תחרות שחמט בין ראש ישיבה שבקושי מכיר את הכללים, לאלוף הארץ - גאון השחמט הישראלי...

עוד קריאת 'שח' ועוד אחת, דקה מצטרפת לדקה, והמשחק הסתיים: כנגד כל הסיכויים, באופן על טבעי, בצורה חסרת סיכוי, ראש הישיבה ניצח. הגאון רבי נח ויינברג זצ"ל, ממרומי גילו וגדלותו התורנית, הביס את אלוף ישראל בשחמט!

הבחור היה בהלם. הוא כלל לא חשב על הסיכון הזה. אכן כך, ראש הישיבה ניצח, ולפי ההסכם - עליו להישאר בישיבה, לוותר על תחרות השחמט הבינלאומית, על יוקרת תבל נדירה! לפתע חש הבחור כי הוא מקבל מסר שמימי להישאר בישיבה, שיד כבירה מנווטת אותו להמשיך בין כתליה, ובלב נרגש עמד בדיבורו ושקע בתורה, מותר את השחמט לשעות פנאי מזדמנות, ושוקע כל כולו אל תוך הגמרא, כשהשחמט הולך ונדחק משולי מוחו... חלפו כמה חודשים. ראש הישיבה הרבה להביט על הבחור, לרוות נחת זכה מהנפש שהציל. ואז, ביום מן הימים, ניגש אליו הבחור ושאל: "איך ראש הישיבה לקח הימור כזה, ואיך התחולל הניצחון המפתיע שהכריע את גורלי הרוחני לטובה?!"

ראש הישיבה חייך, כרומז שציפה לשאלה הזו והשיב: "את האמת אגיד לך, אתה צודק לחלוטין. שנים שלא שיחקתי שחמט, ברגע הראשון אפילו לא זכרתי מי הוא זה שרץ באלכסון והאם הטורה [צריח] הוא זה שמתקדם בקווים ישרים. ועדיין - התחננתי לבורא עולם שאני רוצה להציל את גורלך הרוחני! כאב לי לראות כיצד גאון שעתידי תורני לפניו יעזוב הכל רק בשביל משחק שחמט. התפללתי לבורא עולם שינהל את המשחק במקומי, והוא הקשיב לתפילתי, ובאמת זה לא אני - זו הסייעתא דשמיא הנלווית למי שרוצה לקרב יהודים ולחבר אותם לבוראם!". [מתוך 'פניני פרשת השבוע']